

nødvendigt at have en folkeafstemning, så får vi den selvfølgelig også.

Og så har vi sagt, at vi har givet et løfte om forbeholdene, og dem står vi selvfølgelig ved, og dem ønsker vi også at befolkningen skal have mulighed for at tage stilling til. Så hvis Dansk Folkeparti efterhånden har lagt sig arm i arm med Enhedslisten og mener, at man skal følge den taktik, som Enhedslisten har lagt, så for min skyld gerne, så er de velkomne til dét, men den vogn hopper vi ikke på. Vi ønsker ikke, at Danmark til sidst skal ud af det europæiske samarbejde, og hvis det er den strategi, man vil følge, så står vi af, og vi vil bekæmpe den til hver en tid.

Steen Gade (SF):

Alle ved, at de danske undtagelser er hjerteblod for SF. Det var os, der krævede dem, og det var os, der kæmpede dem igennem i forhandlinger med andre partier, først og fremmest Socialdemokratiet og De Radikale.

Det var også os, der tog en pæn del af skraldet i den offentlige debat fra Folkebevægelsen mod EF, JuniBevægelsen, Enhedslistens folk og Fremskridtspartiet, der anklagede os for at sælge ud af arvesølvet.

Alle husker sikkert endnu plakaten om det nationale kompromis besnærende tegnet som kejserens nye klæder: Vi, der forsvarede undtagelserne, havde ingenting på; vi gik nøgne og samtidig lettere opblæste rundt i gaderne – hvis man ellers skulle tro på hr. Keld Albrechtsens og Klaus Albrechtsens vurdering fra dengang.

Det er derfor også med en hel del blandede følelser, jeg i dag skal besvare forespørgslen fra netop Enhedslisten om at sikre de fire danske forbehold i 1996. Det er, som om der er gået kuk i argumentationen for Enhedslisten.

I SF havde vi netop vænnet os til at blive beskyldt af Enhedslisten m.fl. for at vandre rundt i gaderne uden en trævl på, og nu kommer hr. Keld Albrechtsen så rendende og forstyrrer os midt i det hele. Nu er vi pludselig de bedst påklædte overhovedet, ja oven i købet så lunt, at han nu også er interesseret i at få del i tøjet og tilsyneladende vil hjælpe til med både seler og livrem. Men tak for det og nok om det!

Undtagelserne er jo en alvorlig sag. De er en alvorlig sag for SF, og hvis Enhedslisten for alvor vil hjælpe til med at forsvare undtagelserne, så skal de være velkomne. Men det kræver, at Enhedslisten ikke blot siger det i ord, men også vil stille sine mandater og dermed stemmer

her i Folketinget til rådighed for at sikre forbeholdene.

Det værste nu ville næsten være, hvis Enhedslisten er i gang med endnu en vildledning og dermed en slags kovending, når det gælder EU-politikken.

Når SF er så optaget af undtagelserne, så er det, fordi SF ikke vil acceptere et Danmark som en del af et EU, der bliver til EU's Forenede Stater med fælles mønt og med fælles forsvar og med et unionsborgerskab, der anfægter det nationale statsborgerskab, og med et overnationalt retligt samarbejde, fordi vi ikke tror på og ikke vil med i det store, altomfattende unionsprojekt, som blev forsøgt sat på dagsordenen med Maastricht-Traktaten.

Og netop her ser vi et nyt og flot perspektiv i et mere fleksibelt Europa i fremtiden. Alle lande kan og skal ikke være med til alt. Vi må acceptere, at nogle lande får ret til at arbejde tættere sammen på nogle områder, når det gælder de områder, der ligger uden for kerneområderne, og kerneområderne er det indre marked, miljøet, lønmodtagerrettighederne m.m., mod at vi til gengæld selv kan bestemme, om vi vil være med. Europa i flere rum kalder vi projektet, og det skal gælde for alle lande i EU, og det er et helt andet projekt end det, der var tankegangen i det forkromede unionsprojekt fra Maastricht-Traktaten.

På den måde indgår undtagelserne i SF's samlede vision for et ændret EU, og det er jo, hvad vi går ind for, og det er det, vi kæmper for. Der er også andre dagsordener – det er der andre der har været inde på i dag – som er meget, meget vigtige.

Det er jo den historiske åbning over for Central- og Østeuropa, der er det overordnede mål, og hvordan EU får indrettet sig på den situation.

Samtidig skal der fastlægges nye, stærke spilleregler over for det indre marked, så lønmodtagerrettigheder, miljø, arbejdsmiljø, forbrugerbeskyttelse og beskæftigelse styrkes markant.

Desuden mere åbenhed, mere offentlighed, mere nærhed og mere demokrati, bl.a. gennem en styrkelse af de nationale parlamenters rolle.

Det er dagsordenerne, hvis man vil kæmpe på den scene, vi nu står på i et EU, som vi på mange måder er meget kritiske over for, men som vi har valgt at kæmpe for at få ændret, og hvor vi vil kæmpe for, at Danmark ikke skal blive en del af et EU, der udvikler sig til at blive EU's Forenede Stater.